

Bài thi sa ng ta c ca c ta c ph m về Đa o Hi u:

Chuyện "cô tích" về cô gái sinh viên hiu hắt

(PGVN) *M em sinh năm 1950, tu i cao và hi n t i đang b suy th n, tình tr ng b nh đang r t nan y do hoàn c nh quá nghèo.*

Xuân là m t đ a con gái nghèo, nghèo v m i th , sinh ra và l n mà em ch a t ng bi t thông tin v ng i cha c a mình. Em ch a bao gi đ c s ng trong s th ng yêu c a cha, đó là cái thi t th i l n nh t c a em.

Nh ng v n may m n thay vì bên em v n còn có m , đ c s ng trong tình th ng yêu c a ng i m tu i đã cao. Em tên là Xuân, 21 tu i và đang h c năm 3 t i tr ng Đ i h c S Ph m 2 Xuân Hòa, Vĩnh Phúc.

Ngày m em ch a b b nh, hai m con ki m đ ng ra đ ng vào nh đi hái nhài thuê, nhi u hôm m m, m t mình em đi hái thuê t 1h chi u t i 7h t i m i đ c v , s ch ng ai thích ra đ ng gi a tr i n ng 37, 39 đ , nh ng vì cu c s ng m u sinh, h ph i ch p nh n đi u đó.

H t v lúa, thì m em th ng đi c t rau mu ng tím, rau mà ng i ta hay cho l n, r i mang ra ch bán, th t ra vì th ng mình nên h mua v cho l n ch h ăn gì rau đ y, ki m đ c kho ng t m 10 ngàn đ ng m i l n đi bán. Ngày ngày m t mài bên đ ng áng, ngày thì đi c t c lúa, ngày đi hái nhài thuê, nhi u nhà h b đ t hoang không làm ru ng, m em m n r i tr ng thêm đ , thêm khoai... V y nên nhi u lúc m t quá, không th đ c, không th y đau đ đ ch th y m t, c t ng là m t m i do làm nhi u, nên m em không chú ý t i s c kh e và không bi t r ng mình đang mang b nh.

M t ngày n , chân bên ph i c a ng i m b t đ u b s ng lên, ng i ta b o m em b kh p, em cũng tìm tòi và nghe ng i ta đi l y lá l t v đ p nh ng không gi m, em đ a m đi tiêm v i m c giá là 150 ngàn/mũi, thì l p t c 15 phút sau chân tr v bình th ng. M t th i gian sau thì

Có 2 chân đũa bẻ gãy và ngói i ta bỏ o tiêm nhi u s bẻ gãy x gãy. Sau đó, em đã a m đi khám t ng th , bác sĩ bỏ o m em bẻ gãy nh th n. i vi n h phát cho m em r t nhi u thu c, khi về nhà u ng thì m em bắt đũa th y m t h n, nôn th c nôn tháo, không ăn, không ng đ c, em l p t c đã a m đi vi n.

Khi t i bẻ gãy vi n m em ph i c p c u, r i em i ngoài ch nghe k t qu . Lúc đó ch có m t mình em, m t s t i thân bắt đũa len i vào trong trái tim nh bé, không b n bè, không ng i thân h hàng, ch bi t nh n tin cho cô giáo c a mình "cô i m em đang c p c u, có m t mình em, em th y cô đ n quá cô i".

Nh ng ngày m em n m i vi n là nh ng ngày em v t v nh t, v a ph i đi h c v a ph i chăm m , v a ph i đi làm và ph ng ng ti n duy nh t là chi c xe đ p cũ và xe bus công c ng.

Nhng câu chuyện buồn bnh vi n

Câu chuyện của đng l i đó, bnh tình của m em ngày càng tăng, 4 tháng tr i m em ph i n m gi ng, không th t đi đ c, bác sĩ thì mãi không tìm ra thu c đ ch a, mãi sau đó thì có m t v bác sĩ đã tìm ra thu c cho m em dùng. Em nói bác sĩ đó t t l m, nh có bác sĩ tr m i vào mà m em có th t di chuy n đ c sau 4 tháng n m, nhi u l n cũng chính bác sĩ thay đ ngh cho m em khi m em đ t ng đ n n c ti u, trong khi vi c làm đó không ph i c a bác sĩ, cũng chính bác sĩ m i nhng ng i b n c a bác sĩ t i khám cho m em và còn đ n là không l y ti n c a em, anh b ki m đ m vì nhi u l n xin m cho m em, nhi u l n em nghe loáng thoáng bác sĩ tr ng khoa m ng anh vì m em y u có th ch t ngay trên bàn m ...

Vì bnh tình của m em mãi không tiến triển, u ng nhi u thu c, dùng nhi u cách mà v n không khá, nên nhi u l n khi x p s khám bnh, t t c các bác sĩ th y m em ng i trong phòng khám là luôn t ý tránh, t i l t thì đ sang m t bên, b qua m em, đ cu i cùng h g i m y bác sĩ th c t p m i t i khám qua qua r i thôi, có l n thì h ch cho bác sĩ tr ng khoa khám, nhng bác sĩ tr ng khoa cũng t ý tránh khám.

Em nói có l n lên l ch m cho m em r i, th 5 m thì th 4 em t i h i xem c n th t c gì không, thì hôm t i bác sĩ nói: Mai m cháu s đ t máy xông. Không h đ c p t i l ch m . Em buồn và c, em nói đ ng nh h lên cái l ch đó ch vì mu n xoa đ u b t đ lu n, là t i sao bnh nhân này n m lâu th mà ch a đ c m , và có l , h ch a bao gi nghĩ s đ a m em lên bàn m .

Khi cùng c c thì có l con ng i m i là chính mình, h suy nghĩ th u đáo h n. Qua vi c đó, chính em đã nói lên r ng: Bác sĩ thì ph i là ng i có tâm th c s h m i giúp mình, ch ch vì h đi làm đ m u sinh thì th t khó... Có nhi u bác sĩ t t nhng cũng có nhi u v bác sĩ vì công vi c nên đ i v i các ca khó, nguy hi m, nhng gì liên quan t i ch c v và đ a v c a h thì h th , tr n tránh...

Dù nhà r t nghèo nhng em h c r t gi i và chăm ch . Ngày đi h c, em ch nghĩ là em s h c t i l p 9 r i ng h c đi làm c các khu công nghi p đ có kho n cho m đ v t v . Nhng r i b t ng đ m thi đ u vào l p 10 c a em r t cao. Nhng ngày đám b n g n đi h c, em suy nghĩ r t nhi u, tiêu c c có, tích c c cũng có, nh t là lo ti n đống có nhi u không? Em quy t đ nh ra đ ng ký thì b t ng em đ c vào h c l p ch n c a tr ng.

Cuộc sống cũng không mấy vui khi em quyết định đi học, ngày đi học thì chúng nó chờ đợi và mình khi mình gặp môn này môn kia, mục đích chỉ là để học bài... chúng nó cũng chờ đợi chờ đợi vì mình vì mình nghèo. Nhưng vì mẹ, em cố gắng học tập, không quan tâm tới mấy chuyện đó, cuộc đời mình vất vả nuôi mình khôn lớn, học và vì lòng phải thôi học mà, bởi vì chính em đã nói với tôi rằng "sống chờ đợi có ai tốt và bao bao về mình học mà".

Ngày tôi gặp em, cái nhìn bên ngoài đầu tiên của tôi là ngôi nhà rất khá với các cánh cửa gỗ và mái tôn xi măng, nhưng khi đi vào nhà thì lớp lớp học bao giờ hết. Nhìn nhà thì lùn, căn nhà cũng có gì ngoài chiếc giường đơn và văng, có bộ bàn ghế cũ và cái tủ quần áo, chắc là nhà ai đó không dùng nên học cho, cho đến sách vở, đồ đạc, tất cả mọi thứ đều trong một gian đó. Tôi thật sự xin lỗi, khi phải nói rằng nó giống như một cái kho vậy.

Năm 1985, nhà em được người ta cấp đất nên hai mẹ con mới có mảnh đất sinh sống tại đây giờ, ngôi nhà hiện tại cũng do người ta xây và học tập, giờ là ngôi nhà nhưng chỉ có mấy mét vuông đất học tập. Người ta xây xong được một tháng thì mưa, đất nước đầy nhà, cửa được mở một năm thì nhìn nhà bắt đầu lún, chỗ thấp, chỗ cao, nhưng ngày mưa thì tạo thành cái bể bơi mini. Chính vì cái nhìn bên ngoài đó, mà ngày em đi học lớp 9 em không được nhận học bổng, khi cô giáo tôi đứng lúc hai mẹ con em đã đi hái rau thuê, nên cô giáo không gặp được mẹ và suốt học bổng đó dành cho một bạn khác.

Ngày đi học cấp 3, em đi học thì có chính quy học tập cho những bà mẹ đến thân nuôi con ăn học, cũng khoảng 180 nghìn/tháng. Trên trường thì ngày ngày mới giặt học em đi giặt quần áo, nên tiền học được giảm một nửa, nhà có một sào lúa, nhưng để có tiền thì nhà em lại mang đi bán, thóc cũ của vợ chồng thì để dùng.

Ngày lên đi học thì em đi dạy thêm Toán, nhưng cũng không được mấy, vì lúc thì học sinh kêu mệt, kêu nhà có việc... khi nhà chết bệnh nhà em khó khăn và còn đang chăm mẹ ốm, thì học được ý cho em nghỉ học một thời gian để lo lo phí cho mẹ.

Ai gặp thì em đều đồng ý làm, chớ ý người cha chớ ý xuôi, học sinh Vĩnh Phúc nhưng khi có gì dạy em lại bắt xe ra ngoài Hà Nội để dạy, rồi dạy xong chớ ý qua thăm mẹ, thì em lại bắt xe về nhà dạy... chính hoàn cảnh đã khiến học sinh phải phụ trợ cuộc sống của em, giúp em nuôi mẹ và bắt đầu lên.

Chính nhờ tôi đã đưa vợ con của em, chắc gì tôi đã làm được như em, vợ đi thi, vợ đi chăm mẹ, vợ đi dạy, vợ đi làm ruộng, mùa lúa lúa vợ lại mướm mướm, mướm mình em đi cấy, nhà ngói của ta có 1 sào mướm ngày là xong, còn em thì 20 ngày/1 sào mướm cấy xong, vậy nên lúa nhà ngói của ta gặt được thì nhà em mới lên đồng, rồi sắp tới rồi thì mình đi thu hoạch... Cuộc sống vất vả, mướm mình em cấy ruộng cấy xuôi, em nói cũng mướm, nhưng nhà chị có hai mẹ con, và chính nó đã giúp em thu hoạch ngày thu hoạch mẹ em vất vả ra sao để nuôi em ăn học.

Hàng thì không giúp em được mấy, khi hỏi nghe bà nhủ của mẹ, hàng cũng không mấy muốn giúp vì con phải rút ruột tiền mẹ chi trả được, nhà em nghèo hàng nghĩ mai này em không trả được, nên nhủ u khi trong cuộc sống hàng muốn vui dịp cuộc sống như em, hàng thấy em khó khăn hàng cũng xa lánh dần. Nhủ u khi nghĩ về mình, em nghĩ lung tung, cuộc sống này chị sống như là tất cả mẹ và ngói của bà rồi mình...

Vì thiếu tiền chi trả cho mẹ, nên nhà em phải vay ngân hàng. Thấy vậy, vợ lo bà nhủ của mẹ và phải lo các khoản nợ, tiền học bổng của trẻ em cũng không đủ cho việc phí của mẹ... Thấy em quá, mướm ngói ham học biết vươn lên, biết phấn đấu, "mới cây mới hoa, mới nhà mới con". Rồi mới chuyện sống bình yên thôi, chị lên em nhé, cô gái hiền hậu, kẻ vợ em mà như kẻ vợ mướm câu chuyện của tích có đức.

Diệu Minh, Hai Bà Trưng, Hà Nội

Nguồn: [Giáo hội Phật giáo Việt Nam](#)